

Predikan

Kristi förklarings dag, 20110807, Mariakyrkan, Årg 3

Psalmer: 14:- 666:- 679:- 165:- 716:-

Läsningar: 2 Mos 40:34-38; Upp 1:9-18; Luk 9:28-36

Axel Fors

Alla vi som någon gång hamnat i en för oss helt ovan situation vet hur det kan bli då. Då är det lätt att vi blir passiva, skruvar på oss, skrattar lite nervöst och kanske säger vi något som blir helt tokigt, just för att vi egentligen inte vet vad vi skall säga.

Vi reagerar så i vissa sammanhang. Den som kommer till den kristna gemenskapen – ungdomar såväl som vuxna - och är ovana vid kyrka och gudstjänst, reagerar ofta också så inför det som trots allt verkar vara heligt och lite svårt att förstå med en gång.

I evangeliet idag här vi hur Gud låter oss lärjungar se att Jesus är gudomlig, Guds Son, en del av den treenige Gud som *vi* bekänner i trosbekännelsen varje söndag.

Och det är klart att en så helig sak är svår att förstå. Vi ryggar nästan tillbaka för berättelsen i vårt evangelium. Många vill förklara bort den. Vi *blir* nervösa när vi konfronteras med det gudomliga.

Därför är det också skönt att också vi får plats i evangeliet om Jesu gudomlighet. Petrus, lärjungen, reagerar precis som vi. Det är helt underbart det här med Jesu gudomlighet, men vi frågar oss om det är möjligt? Vi vet inte vad vi ska tro om det. Ovan är det i alla fall. Vi och Petrus skruvar lite på oss. Vi kanske skrattar lite nervöst och så känner vi och Petrus att vi nog borde säga något nu när Jesus har tagit med oss hit till förklaringsberget, hit till Mariakyrkan, för att upptäcka hans gudomlighet. Men det vi får ur oss blir mer än knasigt, det blir orden: *...det är bra att vi är med.*

Evangelieförfattaren Lukas känner att han bara måste, liksom för att trots allt ursäkta Petrus, tillägga orden: *...han visste inte vad han sade.* För på vilket sätt skulle de tre förvirrade lärjungaras närvaro där på berget göra varken till eller från på den underbara gudomlighet som strålar liksom solen ifrån Jesu ansikte?

Men idag, på Kristi förklarings dag, så skall predikan handla om att det faktiskt är bra att *vi* – Petrus, Johannes, Jakob och vi lärjungar som kommit hit till Mariakyrkan den här söndagsmorgonen – är med. Inte på det sätt som Petrus och vi själva tror utan just därför att det har varit Guds plan med oss hela tiden.

Alltså: Ämnet för predikan idag är Det är bra att vi är med

I. Det är bra att vi är med – så att vi verkligen får se vem Jesus är.

Jesus. Den där fattige snickaren. Den där mannen som verkade säga så många bra saker och så många svårbegripliga också för den delen. Den där mannen som gick omkring på dammiga vägar i ett land, i en annan världsdal, i en annan tid och kultur än vår. Ibland

hamnar *ändå* den där mänskliga Jesus, så långt bort ifrån oss. Trots att vi känner till det underbara i att Gud själv blir människa i Jesus.

Därför handlar, som ni vet, kristen tro om något annat än om ren kunskap om vad Jesus sagt och gjort. Kristen tro handlar ju om liv. Liv i gemenskap med en Jesus som inte bara var en människa för länge sedan utan lever nu. Liv i gemenskap med en Jesus som är densamme igår och idag och i evighet, som det står skrivet i Hebreerbrevets kap 13 vers 8. Ett av de bibelställen som berör mig personligen allra mest. *Jesus Kristus är densamme, igår, idag och i evighet.*

Därför är det bra att vi är med *där* på förklaringsberget för *här* får vi *uppleva* att de orden är sanna. Den där mänskliga och omkringvandrande mannen svarar på bön, går att möta i dopet, i nattvarden, i våra liv där det är svårt, svart och jobbigt, för hans erfarenheter av mänskligt liv är så stora och samtidigt är han gudomlig.

Det är bra att vi är med, inte för Jesu skull, utan för vår egen skull. Jag tänker, det viktigaste är kanske inte att få bekräftat med stora under att Gud finns, utan det allra starkaste med kristen tro handlar om att Jesus, som både Gud och människa, finns med i de svarta och mörka hål i mitt liv där allting bara är elände och mörker och att han där bara låter sig vara ett hopp att klamra sig fast vid, så att jag, där i mörkret, kan kasta mig i Jesu armar och se upp i hans ansikte som lyser som solen, nu när det inte finns något som helst ljus här hos mig, och när ondskan i Sverige, i Norge, i Syrien, i världen, i Värnamo och i mitt eget liv verkar vara så stark och oövervinnelig.

Därför *är* det bra att vi är med – så att vi verkligen får se vem Jesus är.

II. Det är bra att vi är med – så att vi kan bli ett tecken för världen

Så ofta försöker vi slå knut på oss själva för att bli tecken för världen, för att evangelisera, sprida budskapet om Jesus. Vi tänker på allt vi måste och borde göra men som vi aldrig hinner med. Och så förtvivlar vi i vår otillräcklighet. Därför är det *bra att vi är med*.

Det är en viktig sak att bara vara med, att vara *här*, att ta sitt kristna liv på allvar. Det är ett tecken för världen att knäppa sina händer och be. (Lägg märke till att det just är *medan* Jesus ber som han förvandlas.) Det är ett tecken för världen att be sin bordsbön. Det är ett tecken för världen att knäfalla, säga Amen tillsammans med den övriga församlingen i gudstjänsten. Det är ett tecken för världen att läsa barnens bibel tillsammans med sina barn, barnbarn och kanske till och med barnbarnsbarn. Det är ett tecken för världen att bara orka överlämna sig i Herrens händer och fortsätta med det.

Det är kanske bara att *leva* sitt kristna liv, som skapar tankeställare för de runt omkring oss, för kristen tro börjar bli så ovanlig i vårt land idag att till och med det, som vi kanske räknar som den minsta beståndsdel av vårt kristna liv, blir ett enormt tecken för världen på att Jesus är Guds Son, som vi här på förklaringsberget får uppleva *har nycklarna till döden och*

dödsriket. Nycklarna för att låsa upp de handklovar och fotbojor som ondskan satt oss och hela världen fast i.

Att Jesus förvandlas inför våra ögon kan faktiskt också förvandla oss till människor som i all vår mänskliga brist, trots allt, går mot ett gudomligt ljus.

Därför *är* det bra att vi är med – så att vi kan bli ett tecken för världen

III. Det är bra att *VI* är med

Låt oss stanna upp inför det lilla, lilla ordet *vi* och se hur det kan få oss att byta perspektiv.

Petrus sa åtminstone inte: Det är bra att *jag* är med.

Vår tid och vår kultur har lärt dig och mig att tänka så individualistiskt. Men *vi* som har en kristen tro måste hjälpas åt att hitta tillbaka till det sammanhang i vilket den kristna tron har sin början - till tanken på att vi *tillsammans* är en del av Guds *folk*, den tanke som är enormt viktig i hela gamla testamentet.

Vi ser det på förklaringsberget. Det är inte bara Petrus som är med. Jesus har med sig Petrus, Johannes och Jakob. En liten *gemenskap* av lärjungar. Mose är där. Elia är där. De stora gestalter som har fört Guds~~folket~~, inte människor en och en, vidare på vägen mot Guds rike och som med den lag som Mose fick ta emot och med de profetior som Elia fick förmedla, hela tiden har pekat fram mot Jesus.

Men sedan reformationen på 1500-talet och kanske framför allt de sista 150 åren i vårt land, har förkunnandet av evangeliet fått en sådan slagsida på att handla om vår *egen personliga* omvändelse, att tanken på hur vi är infogade som lemmar i Kristi kropp, som grenar på den sanna vinstocken, blivit satt på undantag.

Vi bekänner våra synder var och en för sig, när det faktiskt *också* är nödvändigt att vi ser på vår bekännelse här i mässan som *vår gemensamma* omvändelse som *församling*, som *gudsfolk*. Det är då som omvändelsens sanna potential kommer fram, och vi inte blir lämnade ensamma med förlåtelsens gåva, utan kan stärka varandra.

För om vi bara lägger frälsningen och den kristna tron på ett *personligt* plan och inte på ett *gemensamt* plan, då får det, vill jag påstå, förödande konsekvenser. Då börjar vi jämföra oss med varandra. Då börjar vi se på varandra för att upptäcka vem som är mest kristen.

Därför har vi också fått en uppdelning i *vårt* samhälle mellan *vanliga* människor och *religiösa* människor. Jobbar du på fabrik, är servitris eller fotbollsfantast är du *vanlig*, men går du dessutom till kyrkan på söndagen då är du inte vanlig utan *religiös*. En uppdelning som inte alls är lika vanlig i länder som domineras av den katolska eller ortodoxa kyrkan, där du kan vara båda delar men fortfarande hur *vanlig* som helst. Men denna uppdelning har skett här i vårt land, i mycket hög grad de senaste 150 åren, eftersom de olika väckelserna inte *tilläts* och

heller inte *vill* stanna kvar i kyrkan. Det är ingen specifik grupp människors fel. Det är vårt gemensamma fel, som har förflyttat uppenbarelsen av Jesu gudomlighet till det *personliga* planet och inte varit villiga att uppleva den *tillsammans* och ta emot den gudomliga glädjen i vår *gemenskap*.

Därför har också så många människor försvunnit ur trons närhet och gemenskap, eftersom de inte har kunnat, orkat eller upplevt sig ha förmågan att bygga sin tro på en *egen* bekännelse.

Eller som prästen Per Åkerlund skriver: ”Vi praktiserande kristna behöver bara få en influensa så vet vi att det inte ens går att be, och att man inte förmår ha en teologisk tanke i sitt huvud. ... då är den del av tron som bygger på [mig] själv ... ingenting värd. ... Vi som enskilda kan ju vara mer eller mindre tvivlande, mer eller mindre engagerade under olika tider av vårt liv, vi kan vara mer eller mindre fysiskt och psykiskt friska. Vi kan bli liggande medvetlösa i åratal. Men inte betyder det att vår frälsning är som en jojo som ena dagen är i himlen och andra i helvetet, beroende på hur mycket vi lyckas tro. Nej vi tillhör ju Herren i hans kyrka genom dopet.”

Att tro är att bli kallad av den helige Ande och ansluta sig till låta sig bäras av *kyrkans* tro på Kristus.

På de ställen där vår arma svenska kyrka trots allt lever idag, gör den det för att man bygger gemenskap, med varandra och på den Kristus Jesus som uppenbarar sin gudomlighet för sin *kyrka* så att *vi tillsammans* ska förstå hur oerhört det är att denne gudomlige Jesus, blir människa som *vi*, och dör för *vår* skull.

Gud visar sin Sons gudomlighet där på berget för att vi ska se att tillvaron faktiskt är större än oss själva och för att föra oss mer tillsammans, med alla heliga i alla tider, på varje plats, precis som där på förklaringsberget.

Så är det här när *vi* får fira gudstjänst och i ordet, bönen och nattvarden, faktiskt kan uppleva Jesu gudomlighet *tillsammans*.

Det är därför *det är bra att VI är med*.

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.